

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 42/2010-5

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 5. februára 2010 predbežne prerokoval sťažnosť Ing. D. M., N., vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 36 ods. 3 a čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd postupom Okresného súdu Nové Mesto nad Váhom v konaní vedenom pod sp. zn. 5 Er/1003/2008 a takto

rozhodol:

Sťažnosť Ing. D. M. **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 17. decembra 2009 doručená sťažnosť Ing. D. M. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 36 ods. 3 a čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) postupom Okresného súdu Nové Mesto nad Váhom (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 5 Er/1003/2008 (ďalej aj „napadnuté konanie“).

Sťažovateľ v sťažnosti, ktorej prílohu tvorí právoplatné uznesenie okresného súdu sp. zn. 5 Er/1003/2008 z 13. júla 2009, okrem iného uviedol:

„Podávam týmto sťažnosť pre porušenie mojich práv, zaručených mi ústavným zákonom č. 23/1991 zb. z. Listiny základných práv a slobôd.

Dňa 16. 3. 2006 mi bolo doručené uznesenie exekútora o začatí exekúcie. Proti tomuto som dňa 17. 3. 2006 podal námietky, o ktorých mal rozhodnúť okresný súd.

Okresný súd v Novom Meste nad Váhom o mojich námietkach rozhodol až dňa 13. 7. 2009, no ďalšie tri mesiace trvalo, než mi bolo uznesenie doručené.

Uvedeným konaním mi bolo upreté právo zaručené mi vyššie citovaným ústavným zákonom v čl. 36 ods. 3, a čl. 38 ods. 2, kedy vec nebola prejednaná bez prietahov, hoci z listinných dôkazov bolo zrejmé, že exekúcia má byť zastavená, čím som bol vystavený psychickému tlaku (existenčné problémy spojené so zadržiavaním dvoch tretín mzdy) na dobu dlhšiu, ako bolo nevyhnutné a vzhľadom na výsledok rozhodnutia súdu i zbytočnú.

Mimo psychického tlaku som bol poškodený i morálne a spoločensky, i keď v konečnom dôsledku mi boli zadržané peniaze vrátené, myslenie ľudí a ich náhľad na moju osobu sa mení iba pomaly.“

V nadväznosti na uvedené sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd takto rozhodol:

„Žiadam preto Ústavný súd o nápravu pochybenia okresného súdu a priznanie mi náhrady škody (prípadne zaviazanie týmto kompetentné inštitúcie) za morálnu, spoločenskú a psychickú ujmu.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na prerokovanie ktorých nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

1. K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 38 ods. 2 listiny

Podľa čl. 38 ods. 2 listiny každý má právo, aby jeho vec bola prerokovaná verejne bez zbytočných prietahov.

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti (návrhu) možno hovoriť predovšetkým vtedy, ak namietaným postupom orgánu verejnej moci (v tomto prípade okresného súdu v občianskoprávnom konaní) nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva, ktoré označil sťažovateľ, pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi napadnutým postupom tohto orgánu a základným právom, porušenie ktorého sa namietalo, ale aj vtedy, ak v konaní pred orgánom verejnej moci vznikne procesná situácia alebo procesný stav, ktoré vylučujú, aby tento orgán (všeobecný súd) porušoval uvedené základné právo, pretože uvedená situácia alebo stav takú možnosť reálne nepripúšťajú (IV. ÚS 16/04, II. ÚS 1/05, II. ÚS 20/05, IV. ÚS 55/05, IV. ÚS 288/05).

Zjavná neopodstatnenosť sťažnosti namietajúcej porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 38 ods. 2 listiny môže vyplývať aj z toho, že porušenie uvedených práv sa namieta v takom konaní pred všeobecným súdom, v ktorom už okresný súd meritórne rozhodol pred podaním sťažnosti ústavnému súdu podľa čl. 127 ods. 1 ústavy.

Zo sťažnosti vyplýva, že k namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 38 ods. 2 listiny malo dôjsť postupom okresného súdu v napadnutom konaní.

Z prílohy pripojenej k sťažnosti (kópia uznesenia) vyplýva, že napadnuté konanie bolo právoplatne skončené 23. októbra 2009, keď nadobudlo právoplatnosť uznesenie okresného súdu sp. zn. 5 Er/1003/2008 z 13. júla 2009, ktorým okresný súd vyhovel námietkam sťažovateľa proti exekúcii.

Podľa svojej ustálenej judikatúry (m. m. II. ÚS 32/00, III. ÚS 116/01, I. ÚS 116/02, IV. ÚS 61/03, III. ÚS 109/03, IV. ÚS 168/04) poskytuje ústavný súd ochranu základnému právu podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, resp. podľa čl. 38 ods. 2 listiny, keď v čase uplatnenia tejto ochrany porušenie základného práva označeným orgánom verejnej moci (v tomto prípade všeobecným súdom) ešte mohlo trvať. Ak preto pri predbežnom prerokovaní sťažnosti ústavný súd zistí, že konanie, v ktorom sťažovateľ namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, bolo právoplatne skončené ešte pred podaním sťažnosti ústavnému súdu, a teda k porušovaniu označeného základného práva už nemohlo dochádzať, sťažnosť zásadne odmietne ako zjavne neopodstatnenú (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde). Vychádza pritom z toho, že účelom práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza fyzická osoba alebo právnická osoba domáhajúca sa rozhodnutia orgánu verejnej moci, ktorý (účel) sa dosiahne právoplatným rozhodnutím (I. ÚS 167/03). Tento právny názor ústavného súdu akceptuje vo svojej judikatúre aj Európsky súd pre ľudské práva (pozri napr. rozhodnutie vo veci Miroslav Mazurek proti Slovenskej republike, sťažnosť č. 16970/05).

Vzhľadom na odstránenie stavu právnej neistoty sťažovateľa právoplatným skončením predmetného konania ešte v čase pred podaním sťažnosti (17. december 2009) už k porušovaniu jeho označeného základného práva nemohlo dochádzať.

Tento stav viedol ústavný súd so zreteľom na podstatu a účel základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov k záveru, že sťažnosť v časti namietajúcej porušenie základného práva podľa čl. 38 ods. 2 listiny postupom okresného súdu v napadnutom konaní je zjavne neopodstatnená, a preto ju ústavný súd podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde po jej predbežnom prerokovaní odmietol.

2. K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 36 ods. 3 listiny

Podľa čl. 36 ods. 3 listiny každý má právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím súdu, iného štátneho orgánu či orgánu verejnej správy alebo nesprávnym úradným postupom.

Z obsahu sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ sa v súvislosti s namietaným porušením základného práva podľa čl. 36 ods. 3 listiny domáha priznania náhrady škody spôsobenej pri výkone verejnej moci.

Vo vzťahu k namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 36 ods. 3 listiny ústavný súd uvádza, že na konanie o náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím súdu, iného štátneho orgánu alebo orgánu verejnej správy alebo nesprávnym úradným postupom je daná právomoc všeobecných súdov v zmysle zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov. Takýto prístup zodpovedá doterajšej rozhodovacej činnosti ústavného súdu (m. m. I. ÚS 6/94).

Na základe uvedeného ústavný súd sťažnosť v časti namietajúcej porušenie základného práva podľa čl. 36 ods. 3 listiny postupom okresného súdu v napadnutom konaní odmietol pre nedostatok svojej právomoci (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

Vzhľadom na to, že sťažnosť bola odmietnutá, ústavný súd o ďalších nárokoch uplatnených v návrhu na rozhodnutie vo veci samej (petite) nerozhodoval.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 5. februára 2010